

הקרב על אמריקה

כך נראית מבפנים החזית הסוערת של מלחמת ההסברה: כתבתנו התלוותה לסטודנטים ישראלים ויהודים במאבק על דעת הקהל בקמפוסים המובילים בארה"ב. הניצחון עדיין רחוק, אבל לפחות יש כבר מי שמחזיר אש לתעמולה הפרופלסטינית שכבשה את האוניברסיטאות באמריקה

ציפי שמילוביץ | קליפורניה

מקומיים לשמש כוח הסברה של ישראל בקמפוסים, בפיקוח השליחים הישראליים. מדובר בצעירים שכבר נמצאים באוניברסיטאות, בדרך כלל ילידי ארה"ב או כאלה שהגיעו אליה בגיל צעיר, ולמעשה רובם אוהבים את אמריקה ולא שוקלים לעלות לארץ – אבל ביקור אחד בישראל הוא כל מה שהיו צריכים כדי ליצור קשר רגשי עמוק.

מלחמת החומס

בערב קר מאוד התכנסו בסלון ביתם המפואר של אדם וגילה מילשטיין בלוס אנג'לס צגיני יחידת המילואים הוו. כולם מרשימים, עם נימוח סים מהותיים, יכולת התכנסות מישלמת, ששוקת עצמה וקור רוח מרשים. לא חשב אותי מגדירים

אותם, מלח הארץ או השיליון ואלו, החברה האלה נותנים לישראל מראה שונה ב־180 מעלות ממה שהאמריקאי הממוצע מקבל בטלוויזיה. רובם, אגב, בתקופת חומת מגן שירתית כדובר צה"ל ועברתי עם עיתונאים זרים, פתחת נרי ג'ונסון, השליחה לאוניברסיטת UCLA בלוס אנג'לס. "היה כמעט בלתי אפשרי לדבר איתם. התמונות שהגיעו מהשטח היו קשות והיה בלתי אפשרי להגן על המראית האלה, אבל אף אחד אפילו לא ניסה להבין את הקשר. הכל היה שחור ולבן. זה לא עזב אותי גם אחרי הצבא, ולכן באתי לכאן".

"הצד השני הרבה יותר טוב מאיתנו בהערכת המסרים שלו, וזה מתסכל", אומרת ליאן קימא, שהגיעה לארה"ב עם הוריה בגיל שבע, למדה ב־UCLA, ועכשיו, בגיל 25, עולה לארץ. תני דוגמה למה שהם עושים כל כך טוב.

"יש את 'שבוע האפרטהייד', שמתקיים כמ"עט בכל קמפוס באמריקה במהלך פברואר-מארס, והשם שלו נועד כמובן להכריז את ישראל לדרום אפריקה. כל השבוע הוא מושפע בגימיקים אפקטיביים. פעם אחת הקימו מחסום באמצע הקמפוס, ואחר מאיתנו התחפש לפלסטיני, הלך לשם ואמר לסטודנטים מסביב: 'תארו לכם שהייתי מחבל, המקום הזה היה מתפוצץ עכשיו'. אבל אנחנו בדרך כלל לא מתנהגים ככה אלא מנסים ליצור דיאלוג. ההתלבטות היא תמיד אם לדרת לרמה שלהם, כי הפרופגנדה הזו כל כך חזקה".

"רובם לא יודעים כלום על הסכסוך, ספק אם הם יכולים לזהות את ישראל על המפה".
הפגנה פרופלסטינית בקמפוס בארה"ב | צילום: אי.פי

וזה גם השבוע שבו מנסים ארגונים פרופלסטיניים להעביר החלטות תמיכה בתנועת BDS, שהוקמה ב־2005 במטרה להחיות את החרם הכלכלי על ישראל. חלק משמעותי מפעילותה מתרחש בקמפוסים, כסטודנטים פלסטינים ותומכיהם מבקשים לבטל את התקשרות האוניברסיטה עם כל חברה שעושה עסקים עם ישראל. "הצעת החרם הזו עברה עד היום רק פעם אחת, באוניברסיטת ברקלי", אומר עידו עדולאמי, השליח ל־USC. "זה עבר פה אחד, אבל נשיאת הסטודנטים הטילה וטו. ניסו לגרום שם להוצאת חו"מוס 'סברה' מהקפיטריה, כי זה בבעלות שטראוס שלטעתם תורמת לצה"ל. זה מגיע לרמות של להחרים חומס".

באוניברסיטת UCSD בסן דייגו מדובר בתופעה חדשה יחסית – בשנים האחרונות נרשם שם סוף בולט נגד ישראל, שהגיע למצב שב"שבוע האפ"רטי" האחרון העריפו סטר דגמים ישראלים לא להסתובב במעברים המרכזיים של הקמפוס. "לפני חודשים שמענו שהרדישה להטיל חרם תעלה במהלך השבוע הזה", מספר אמיר לב. "ההרגע שגילינו, הסתערנו על חברי ממשלת הסטודנטים של האוניברסיטה בלובינג אנרטיבי. העסק הזה הוא פוליטיקה לכל דבר. עכשיו ברור לכולם שאנחנו כאן".

איך נראה הדיון?
"הגענו בחמש וחצי אחר הצהריים ויצאנו בשתיים בלי

לה. יושבים בחדר קטן 250'300 סטודנטים שמחולקים באופן ברור לשני הצדדים, ביחס של בערך 35 ל-65 לטובתם. השעים אחוז מהאנשים מעולם לא היו בארץ, לא יודעים כלום על הסכסוך, ספק אם הם יכולים לזהות את ישראל על המפה. הם מנהלים דיון מלא להט רצועות כאלו שיש להם מושג על מה הם מדברים. זו אוניברסיטה של יותר משלושים אלף סטודנטים, וכל השיחות שמשתתפות בכחירות קרובות לממשלת הסטודנטים רצות על מצע אחד קבוע: האם נן בעד או נגד החרם על ישראל. או מה אם רוב הסטודנטים לא יודעים בכלל במה מדובר?"

"ההצעה נפלה ברוב של 20'13. אם לא היינו שם, ההחלטה ללא ספק הייתה מתקבלת. הם היו בהלם, כבו כאלו מנענו מהם באותו רגע הקמת מדינה".

אין יהודים, רק ציונים

עוצמת האנטי ישראליות היא עניין שמשנתה בין קמפוס לקמפוס ולפעמים גם בתוך הקמפוס עצמו משנה לשנה. הכל תלוי בסטודנטים שלומים – שם בכל רגע נתון. בברקלי תמיד היה להט דגם שגברה נבנו שם העתקים של מחסומים מהגדה באמצע הקמפוס, אבל השנה שקט שם יחסית. מכללת איוויין באורג'ן קאונטי נחשבה עד לפני מספר שנים לאחד הקמפוסים הכי עוינים את ישראל באמריקה. לפני שנתיים הפסיק שם

מה הם היו אומרים: "ברור! היא אינה תמימות אלא פשע" המשורר רוברט בראונינג

גורמים פרופלסטיניים הרצאה של שגריר ישראל, מייקל אורן, וכתוצאה מכך הגיע השנה מספר היהודים שלומרים באיוויין לשפל של 15 שנה. "הם באים להרצאה שאנחנו מארגנים, מתיישבים בשורה הראשונה, וברגע שההרצאה מתחילה הם קמים והולכים", מסביר ערן הורן, שליח הסוכנות לאוניברסיטה. "הבאנו פעם מרצה, קצין צה"ל לשעבר, שאמר בפה מלא שהוא בעד שתי מדינות, ובכל זאת הם קמו ועזבו".

יש לכם אינטראקציה עם הצד השני?

אמיר לב: "בהחלט. מצליחים לשמור את זה מכובד זו אמריקה. הכל נורא פוליטיקלי קור. רקט ואתה חייב לשמור את זה בנומס. העניין הוא לא לשכנע אותם. כשאני יושב עם מישהו מהם בבית קפה, אני לא מדבר אלו אלא לאנשים שיושבים מסביב ושומעים. יש אנשים שלא הסכימו אפילו לדבר איתי, כי אני זה ששירת בצבא, אני המרכז. אבל אנחנו מניסים לגרום לאחרים לא לראות אותנו כאופן חד ממדי".

ליאן קימא: "הם האנדר-דוג ואנחנו האגרסיביים. הדבר הכי קול לסטודנטים צעירים בקמפוס אמריקאי זה להודות עם האנדרדוג. הם משווים את זה למאבק בסדרן או בדרום אפריקה, אבל הקונטקסט כל כך שונה ולפעמים מאוד קשה לשמור על קור רוח".

אהרון טקטי: "פעם היה לי ויכוח גדול עם סטודנט סורני. בסוף שאלתי אותו אם הוא שמע על קמפ ריווייה. הוא אמר שלא ושאל אותי מה זה. אמרתי לו שזה המקום שבו ישראל הציעה לפלסטינים מדינה ב־2000. הוא היה בהלם: 'באמת? הם עשו את זה?'"

זה רק אנטי ישראליות או גם אנטישמיות?
עידו עדולאמי: "הם מתוחכמים. הם מקפידים להגיד שהם לא אנטי יהודים אלא אנטי ציונים. הם גם משתמשים במילה הזו, 'ציוני', 'ציוניסט', כל הזמן. הפכו אותה למילת נגאי וזו פרופגנדה שמשפיעה גם עלינו. אבל החידוש שאנחנו מביאים הוא ההתמקדות בדברים שלא קשורים בפוליטיקה. אנחנו מנסים לשים פנים אנושיות על מה שהם יודעים על ישראל. למשל, יש לנו קבוצה שמתעסקת בישראל רק מהצד של עסקי ההייטק. הכי חשוב זה לגרום לאנשים להבין את הפער בין מה שהם רואים בטלוויזיה למציאות. לפחות שידעו על מה הם מדברים. בעולם שבו אתה מסכם חיים שלמים בסטטוס בפייסבוק זה האתגר הגדול".

לב: "מדובר רק בחמישה אחוזים מהסטודנטים, אבל אלה האקטיביסטים, אלה עושים את הרעש. ומה שהכי חשוב, אלה גם הדור הבא של המנהיגים באמריקה. המטרה שלנו היא לחשוף את הקיצוניות של הצד השני ואנחנו מרגישים שאנחנו מצליחים, כי פתאום עכשיו, בפעם הראשונה, ארגון הסיטודנטים השחורים מנסה להתחבר אלינו ואנשים מרגישים נוח ללכת בקמפוס".

שלמה המלך ושלמי הסנדלר

מחזה מאת סמי גרונמן | נוסח עברי: נתן אלתרמן | מוסיקה: סשה ארגוב
בימוי: אילן רונן | עיבודים: יוני רכטר | ניהול מוסיקלי: ניב קאופמן

אבי קושניר, גלית גיאת, לבנה פינקלשטיין, טלי אורן, פיני קדרון, שמעון כהן, אורי בנאי, אביטל מסר, אור אילן, אחינועם פישר, אייל הירש, איציק כהן, אניטל אלכר, דור הררי, יותם קושניר, ניני לפטמן, יעל צבי, לירן יואלי, לירן לוי, מירב חן-הרר, ניר שיבר, עומר מנשה, רעות ווינגר, שיר דודאי

10, 11, 12, 13 במאי. בניין הבימה החדש, אולם רובינא
הצגה ראשית "קסטל" 03-6045000 או 8965 *
www.tkts.co.il
www.habima.co.il

"ניצחון של קלאסיקה ישראלית" ידיעות אחרונות